

o poměr, odpovídající s hlediska oněch povšechných právních úvah zákonnému pojmu »osob blízkých«. Této povahy neodnímají onomu poměru ani okolnosti, zdůrazňované v rozsudkových důvodech na oporu opačného stanoviska. Vážnosti a opravdovosti poměru toho nemusil nezbytně býti na újmu zejména, pokud jde o způsob, jakým naň nazíraly obžalované, ani zjev, zjištěný rozsudkem, že totiž K. měl současně několik milenek, že měl zejména v A. milenku, s níž měl dokonce i dítě, a že měl v O. milostný poměr v roce 1924, tedy, jak se v rozsudku zvláště zdůrazňuje, »poměrně« krátký čas před sňatkem s obžalovanou Aloisií W-ovou, k němuž došlo podle zjištění samotného rozsudku teprve v září 1925. Rozsudek z těchto zjevů ostatně usuzuje pouze, že K. nepokládal svoji známost s obžalovanou Aloisií W-ovou za vážnou, nezjišťuje však, že by ony zjevy byly známy také obžalovaným, ohledně nichž naopak připouští, že pokládaly svůj poměr ke jmenovanému za poměr osob blízkých.

Čís. 2474.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n.).

Pojem »zařízení« (§ 24 čís. 1 zákona) zahrnuje v sobě i »součástky zařízení«, třebas jich lze užiti i k jiným účelům.

V subjektivním směru stačí ke skutkové podstatě přečinu podle Šu 24 čís. 1 zákona jakkoliv zaviněné jednání proti zákazu zákona; nevyvíňuje omyl ohledně doby, kdy dlužno žádost o úřední povolení podati.

(Rozh. ze dne 10. září 1926, Zm I 306/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 24 odst. prvý zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924.

Důvody:

Pokud zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a 10 Šu 281 tr. ř., v pravdě jen čís. 9 a), domáhajíc se sprostění obžalovaného z obžaloby, uplatňuje, že skutková podstata přečinu podle Šu 24 čís. 1 zákona o radiotelegrafii, jímž byl obžalovaný uznán vinným, není dána ani v objektivním směru. Namítá v podstatě, že obžalovaný neměl ještě úplně zařízené radiotelefonní stanice, nýbrž teprve si opatřil prostředky k jejímu zařízení, takže stanice nebyla dokončena a v době četnické prohlídky hotova. Přečin podle Šu 24 čís. 1 zákona je prý však dokonán teprve úplným zařízením stanice, nikoli již zkoušením možnosti jejího zařízení. Stížnost zneuznává podstatu onoho zákonného ustanovení. Obžalovaný byl uznán vinným proto, že v lednu 1926 v U. bez povolení přechovával radiotelefonní z a ř í z e n í. V Šu 24 čís. 1 mluví se také jen o zařízení a nikoli o hotové radiotelefonní stanici. Pravda, že

zařízením lze rozuměti zařízení jako celek, tedy i kompletní stanici radiotelefonní, přirozený význam toho slova dopouští však beze všeho, by se ho používalo k označení nejen celku, nýbrž i jednotlivých součástí, z nichž radiotelefonní stanice je sestavena nebo sestaviti se dá. To plyne zejména z této úvahy. V zákoně z 20. prosince 1923, čís. 9/24 Sb. z. a n., — který byl vydán ve smyslu čtvrtého odst. §u 18 zákona o telegrafech čís. 60/23 a tvoří s ním, jakož i s prováděcím nařízením (nyní vládním nařízením ze dne 16. dubna 1925, čís. 82 sb. z. a n. k tomuto zákonu ze dne 17. dubna 1924, čís. 78 Sb. z. a n.) jednotný celek — ukládá se na více místech (§ 11, 1 b) c), § 16 1 d), 3, § 17, § 19, 3, § 20), těm, kdož se ucházejí o povolení k výrobě a prodeji radiotelegrafických a radiotelefonických zařízení, že musí v žádosti uvést druhy zařízení, jež chtějí vyráběti nebo prodávati. V témže zákoně mluví se na více místech o koncesi na zřizování nebo provoz stanic radiotelegrafických a radiotelefonických nebo o povolení k prodeji, přechovávání atd. radiotelegrafických zařízení. Zákon tu zřejmě klade stanici jako celek proti zařízení jako součásti celku. Dále sluší poukázat na § 10 vládního nařízení ze dne 17. dubna 1924, čís. 78 Sb. z. a n., kde se praví, co se míní radiotelegrafními zařízeními, k jichž výrobě výrobci jsou oprávněni, a je tam vypočtena celá řada jednotlivých přístrojů, jako anteny rámové, detektory krystalové i lampové atd. V následujícím odstavci se pak uvádí: »Vysílací stanice v takových výrobních povolují se výhradně k tomu účelu, by se jimi vyzkoušela vyráběná zařízení. Toto ustanovení obsahuje i § 9 platného nyní vládního nařízení ze dne 16. dubna 1925, čís. 82 Sb. z. a n. Kromě toho jsou v §u 11 b) čís. 2 nař. čís. 78/1924 jednotlivé součástky, z nichž radiotelegrafní nebo radiotelefonní stanice je sestavena, výslovně označovány za radiotelegrafní zařízení. I slovní výklad i názvosloví zákona, jeho účel a také zpráva ústavněprávního výboru senátu nasvědčují tomu, že slovo »zařízení« a »součástky zařízení« jest jedno a totéž, nebo, správněji řečeno, že pojem »zařízení« zahrnuje v sobě i »součástky zařízení«, bez ohledu na to, že se jich snad dá užití i k jiným účelům. Také v obecné mluvě rozeznává se zařízení úplné od zařízení částečného. Z toho všeho plyne, že zmateční stížnost dává zákonnému znaku »zařízení« výklad velmi úzký, nemající opory v zákoně, zastávajíc názor, že v §u 24 čís. 1 je míněna jen úplná stanice radiotelefonní.

Podle toho dlužno součástky, které u obžalovaného byly zabaveny: antena, ladičí cívka s krystalem a jeden pár sluchátek s přípojkou, považovati za radiotelefonní zařízení ve smyslu zákona z 20. prosince 1923, čís. 9/24 Sb. z. a n. a byl proto obžalovaný, jenž součástky ty bez úředního povolení měl u sebe, to jest je přechovával (§ 3 odst. druhý zákona), uznán právem vinným přečinem podle §u 24 čís. 1. Pro přičitatelnost je zcela nerozhodno, že stanice nebyla ještě vyzkoušena a kompletně zařízena, poněvadž trestný čin byl již dokonán samotným přechováváním oněch součástí radiotelefonního zařízení. Právní posouzení věci nalézacím soudem je proto bezvadné a v důsledku toho netrpí rozsudek ani stížností vytýkanou nejasností nebo neúplností podle čís. 5 §u 281 tr. ř. Nevychází soud z předpokladu, že koupením sluchátek

sluší považovati stanici za zařízenou a že od okamžiku jejich kupu počíná povinnost přihlásiti stanici. Naopak soud stojí na správném stanovisku, že jak sluchátka tak i ostatní předměty u obžalovaného zabavené jsou radiotelefonním zařízením a že obžalovaný prohřešil se proti zákazu Šu 24 čis. 1 zák. o radiotelegrafii, jakmile je měl v moci (přechovával) bez úředního povolení, bez ohledu na to, že šlo jen o přípravné kroky ku zřízení stanice. Ani formelní vady ani právního omylu není v tom, když nalézací soud uznal skutkovou podstatu přečinu podle Šu 24 čis. 1 zákona za danou přes to, že obžalovaný se vykázal koncesní listinou ze dne 5. února 1926. Neboť v té době byl trestný čin, spočívající v přechovávání součástí, již dokonán a nemohlo jej již odčiniti nápotomní udělení koncese.

V subjektivním směru stačí ke skutkové podstatě ať jakkoli zaviněné jednání proti zákazu zákona (§ 238 tr. zák.). Takové zavinění nalézací soud u obžalovaného předpokládá a vysvětluje i ze samotného zodpovídání se obžalovaného. Nalézací soud u obžalovaného omylu ve skutkovém směru podle Šu 2 e) tr. zák. nezjišťuje. Pokud byl v omylu, týkal se tento doby, kdy je třeba vyžádati si úřední povolení ke zřízení stanice. Tento omyl je však svou povahou omylem právním, záležejícím v neznalosti toho, že podle zákona je úředního povolení zapotřebí již před zřízením stanice. Takový omyl podle Šu 233 tr. zák. neomlouvá. Dovolávání se důvodu zmatečnosti čis. 9 b) Šu 281 tr. ř. nemá proto podstaty.

Čís. 2475.

Stav střídavého pomínutí smyslů podle Šu 2 b) tr. zák. předpokládá, že jest pachatel stížen duševní vadou, která, ne sice trvale, jak předpokládá § 2 a) tr. zák., však přechodně zbavuje ho rozumu, takže mu v dobách, kdy pomínutí smyslů trvá, není možno, by rozpoznal protiprávnost skutku, k němuž ho pohánějí pudy v jeho duši se zrodící, a aby řídil svou vůli a své jednání dle správného rozpoznání.

Odpověď porotců není sama s sebou v rozporu (§ 344 čis. 9 tr. ř.), zjistili-li kromě povahy zranění ve smyslu Šu 156 b), c) tr. zák. ještě (zbytečně) kvalifikaci Šu 155 b) tr. zák.

Skutkové podstaty zločinů těžkého poškození na těle jsou vymezeny jednak v Šu 152, jednak v Šu 153 tr. zák. V §§ech 154—157 tr. zák. nejsou vymezeny skutkové podstaty zvláštních, od oněch zločinů různých trestných činů, nýbrž stanoveny toliko trestní sazby, které platí při zločinech v Šu 152 a 153 vymezených.

Okolnosti v §§ech 155, 156 tr. zák. vypočítané nejsou skutkovými složkami, jež by ve spojení s ostatními znaky v Šu 152 nebo 153 tr. zák. vyznačenými naplnily skutkové podstaty zvláštních, od sebe a od zločinů podle §§ů 152, 153 tr. zák. různých zločinů. Jde v nich toliko o přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, na nichž se zakládají zvláštní trestní sazby pro zločiny §§ů 152, 153 tr. zák. určené.

Zmatek čis. 11 Šu 344 tr. ř. předpokládá, že rozsudek uznává obžalovaného vinným trestným činem (dvěma trestnými činy), ačkoliv při